

или до като обвързанитѣ съ тѣхъ владѣтели били живи. Обаче често по разни причини тѣ и по-рано бивали на-рушавани и унищожавани.

§ 59.

Лишение отъ владѣтелската власть.

Българскиятъ владѣтелски прѣстолъ могълъ да остане празенъ вслѣдствие: 1) естествена смъртъ на владѣтеля, 2) абдикиране и 3) детрониране. Слѣдъ естествената смъртъ на владѣтеля веднага го замѣствалъ опрѣдѣлениятъ по закона или завѣщание прѣстолонаслѣдникъ. Този билъ естествениятъ и правилниятъ редъ за наслѣждане и приемане владѣтелска власть. Старата българска история споменува само единъ примѣръ на доброволно абдикиране отъ владѣтелския прѣстолъ, ако се не смѣта и съмнителното доброволно отказване отъ прѣстола на царь Давида въ полза на брата си царь Самуилъ. Князь Борисъ (884) тринадесетъ години прѣди смъртта си доброволно се отказалъ отъ владѣтелския прѣстолъ, който първенъ прѣдалъ на най-стария си синъ Владимиръ, а слѣдъ неговото детрониране на третия си синъ Симеонъ. Князетѣ пкъ Савинъ и Телеригъ прѣди Бориса и много подиръ него царь Иванъ Асѣнъ III сжщо се отказали отъ прѣстола, обаче тѣхниятъ отказъ не билъ доброволенъ, но принудителенъ, защото се бояли да не бждатъ детронирани отъ противницитѣ си и убити въ династичнитѣ борби, които сжществували въ българската държава, когато тѣ царували. Това се установява и отъ обстоятелството, че тѣ веднага слѣдъ отказа си избѣгали въ Византия. Насилственото детрониране и убиване на владѣтелитѣ не били много рѣдки явления и събития въ старата българска държава. Отъ около четиридесетъ и шестима български владѣтели и въ двата периода